

Eleccions i nacionalisme

En els resultats del 29-O ens trobem amb unes dades dignes de reflexió. Enumeraré els fets. Triomf del nacionalisme que encarna la coalició CiU, silenci del republicanisme catalanista i desfeita del moviment alternatiu: ecologisme, independentisme... Ampli suport a Catalunya del socialisme que permet que es tingui la majoria absoluta a Madrid, fer la resta dels diputats socialistes catalans del total del PSOE és un exercici divertit. El socialisme viu dels vots del cinturó i de les barriades castellano-parlants. Ho veiem clar en veure els resultats de 42 ciutats catalanes. A les 21 ciutats més importants del cinturó només ha guanyat la coalició nacionalista a Sant Cugat del Valles, per onze punts, més de 2.000 vots després que es guanyés el govern municipal. A 21 ciutats de comarques el nacionalisme guanya i el socialisme en 14, però de les primeres hi ha Valls, Girona, Vilafranca del Penedès... és a dir, ciutats governades pel socialisme però que sociològicament pertanyen al nacionalisme i per factors específics com la personalitat del batlle o la manca d'una alternativa vàlida tenen un govern municipal socialista.

El cas de Barcelona, l'anomenada "batalla de Barcelona" és tota una altra qüestió, la previsible victòria convergent, fins i tot sense el suport d'altres formacions serà produïda per factors de política general: fugida de la població jove castellano-parlant votant socialista i increment de l'edat mitja del votant, afegim-hi abstenció dels districtes feus socialistes i participació dels feus convergents i tindrem ja amb les crítiques a la gestió olímpica municipal actual, amb el creixement de simpaties que rebrà el Comitè Olímpic Català, etc., un panorama on el símbol Barcelona trenca l'actual equilibri que es sintetiza en la Catalunya rural i interior, amb però, grans ciutats com Figueres, Igualada, Vic, Olot, Manresa,

□ Aquestes eleccions han confirmat els subtils canvis que es produeixen al país

□ Les properes municipals portaran més d'una sorpresa per la variació del vot

Tarrega en mans del nacionalisme i les ciutats industrials fruites de l'emigració on el socialisme governant té el poder.

Aquestes eleccions generals han confirmat els subtils canvis que es van produint en el país, ni tots els castellano-parlants voten socialisme ni tots els catalano-parlants són nacionalistes, aquestes obvietats cal dir-les ja que en analitzar les ciutats on s'ha produït el vot cal indicar comportaments que trenquen tendències, el cas de Valls o Figueres és eloqüent i indiquen com tot i una corrent generalitzadora de confirmar la situació actual i més amb l'actual sistema que prima els grans partits, les properes municipals portaran més d'una sorpresa d'acord amb una variació que no saben si correspon a abstenció d'uns sectors i pujada d'altres o modificació de la intenció de vot.

Sorpren l'escassa incidència de l'ecologisme, la confiança cada cop major dels sectors bàsics de votants de socialisme i nacionalisme que recreen aspectes fonamentals -gestió dretana en el primer cas, poc nacionalista en el segon- però que a l'hora de la veritat s'abonen en els seus postulats essencials i tornen a donar l'adhesió.

□ El nacionalisme va desenganyant-se de la política del PSC-PSOE on el primer és xuclat pel segon

□ De no variar el component nacionalista dels socialistes CiU seguirà creixent per activa o per passiva

Personalment he trobat a faltar en aquests dies de valoracions els comentaris del vot de les noves generacions que voten per primer cop, l'estudi pormenoritzat del vot en funció del territori, l'anàlisi comparativa de l'evolució del vot. Així com aquestes han estat les primeres votacions sense programa, almenys en els stands informatius el personal de servei deia que només havien fet uns fulletons i no sabien dir res en relació l'absència del programa. Fins i tot un candidat s'ha limitat a enviar una carta en castellà amb un remitent crec de Valladolid, i dient que votéssim en nom d'unes argumentacions que a Catalunya semblaven ben llunyanes... Cada cop més és un marketing d'eslogans i pressupost, d'avortament i imatges, ens anem tornant més europeus...

El nacionalisme va desenganyant-se de la política del PSC-PSOE on el primer és xuclat pel segon, el que es fa a Catalunya. Parlament, opinions als mitjans de comunicació, etc. té el contrapunt en l'actitud del govern de Madrid que fa el millor que sap (Almúnia, TV3-TVV, pressupost de cultura, tren d'alta velocitat, etc.) per que Roca triomfi i ara es vagia les municipals amb la moral

del qui sap que pot guanyar Barcelona, Lleida, Girona, Tarragona encara que sigui amb pactes. Aquest desengany portarà problemes interns als socialistes, greus problemes fins al punt que els Pérez i García perdran el relleu dels Puig i Oliver amb el que significarà de posterior decantació de vot, el mateix que pot esdevenir amb el nacionalisme on la immensa figura de Pujol aglutina coherentment un cumul de sectors que s'hi troben bé per la seva presència però incòmodes per determinades actituds d'altres grups.

En conjunt s'ha produït un fet novetós que és la revaloració insulita d'un partit que ha guanyat per tercer cop. Crec que s'ho mereixen.

L'alternativa no existeix. Malauradament però el seu resultat és, mireu-ho fredament, fruit de quatre dècades i una dècada és poc històricament, el poble vol l'extenuació del franquisme i una democràcia homologada a Europa. L'evidència és que aquesta és l'última oportunitat que té el socialisme pel caui, ara però serà sotmès a un marcatge ferreny. Personalment, ho lamento, crec que s'han produït massa situacions de prepotència i de manca de diàleg que es contradueixen amb els idearis socialisme, se'n apropa al centralisme democràtic, al totalitarisme on la veu crítica és escapçada.

El nacionalisme no vol un Escudero a la Presidència, si es permetes una llicència nominal, vol un cavaller que no es sotmeti al dictat telefònic o al fax unificador. D'ací que auguri que de no variar el component nacionalista del socialisme CiU seguirà creixent, a l'actiu, per vots nous, o a la passiva, per abstenció d'altres votants però en definitiva, creixi sempre i quan es presenti unit i Roca adopti el to estadista i integrador per substituir, a la curta, quatre o vuit, o a la llarga, dotze o setze anys, a Pujol.

JOSEP M. FIGUERES